

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 587. An superflua statim impendenda in pias causas; an vero reservari possint, ut dein ex iis fundetur beneficium, hospitale &c. vel etiam pro secuturis, quæ timentur, necessitatibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

mendicare erubescunt. *cit. c.* & cæteris paribus primò consanguineis. Can. cæterum. dist. 86. cum hi duplicem titulum sibi subveniendi habeant, nimirum paupertatis & sanguinis. Etsi autem forte obligatorium non sit impendere superflua potius in pauperes & utilitatem istius loci, in quo beneficiatus habet beneficium, summè tamen decens & congruum impendere illa seu relinquere pauperibus, nisi fortè aliud postulare bonum publicum diæcesis, regni, aut totius Ecclesiæ. Molin. d. 145, circa finem. de Lugo l. c. n. 38. cum communi arg. c. 3. & c. fin. h. r. c. 1. & 7. de restam. Quin & ut Idem de Lugo, id erit obligatorium, non tantùm, ubi extremæ sunt necessitates ecclesiæ propriæ, sed etiam ubi est valde pauper, ac què vel magis, quàm aliæ exteræ ecclesiæ, ad quas fortè speciali aliqua devotione vel affectu feratur beneficiatus, egens; quia caret sufficiente sustentatione ministrorum, paramentis & vasis sacris, ruinæ proxima, gravata debitis. Vide de his pluribus & fusè de Lugo l. c. ubi etiam inter reliqua *vers. denique dixi.* quòd quando illa beneficiorum superflua non sunt ita necessaria ad propriæ Ecclesiæ statum sustinendum, non facile interveniat culpa gravis in extractione seu translatione eorum ad ecclesiam alienam.

Quest. 587. An superflua statim impendenda in pias causas; an verò reservari possint, ut dein ex iis fundetur beneficium, hospitale &c. vel etiam pro securis, quæ timentur, necessitatibus.

Resp. Quamvis rectè tradant cum D. Thom. 2. 2. q. 85. a. 7. ad 4. Cajetan. *ibid.* Antonin. Nav. P. Soto. & alii apud Sanch. l. c. n. 12. item Valq. de elemos. c. 4. dub. ult. n. 16. Molin. *cit. d.* 145. §. dubium etiam. dum non adest præfens necessitas pauperum vel ecclesiæ, intellige notabilis, posse superflua congregari & servari ad fundandum hospitale aliudve opus pium, quod sine magna pecuniæ copia fundari nequit, vel etiam, ut signanter Molin. pro futuris, quæ de proximo prudenter verè similiter timent, eventuris necessitatibus propriis vel aliorum; bene tamen monet Molin. in similibus ante oculos habendam hominum inconstantiam, tenacitatem in retinendis, quæ insumere tenentur, & quot obtendant & quærant excusationes ad tale quid exequendum, quam longam vitam sperent, & repentina morte præfenti, quòd intendunt, ad exitum non perducant. Ac ita fiat, ut quæ in eum finem congregarunt, in eorum potestatem deveniant, qui ea in profanos usus absumant. Quæ etiam etsi, ut de Lugo n. 41. aliquo modo præcaveri queant, dum beneficiatus habens potestatem testandi, testamento priùs factò, vel donatione mortis causâ ex nunc in favorem talis operis pii disponit de omnibus, quæ mortis tempore remanserint, vel etiam ex nunc erigit illud opus pium obligando se ad talem summam dandam, si tot annis supervixerit; nihilominus tamen, ut constat experientiâ, postmodum hæredum invidiâ vel avaritiâ, aut etiam ob lites sæpe fraudantur fundatorum voluntates, & multa pia opera intenta evanescent. Unde is regulam aliam statuit; nimirum ut beneficiatus, cui hæc bona dantur ab Ecclesiâ, & committuntur veluti ejus, imò Dei æconomo administranda & distribuenda, ita distribuere teneatur, uti Ecclesiâ ipsa distribuisset.

R. P. Leur. *jur. Can. Lib. III.*

Adeoquæ sicut æconomus delinqueret, si bona, quæ ex voluntate domini in utilitatem familiæ impendenda commissa, ejus necessitatibus gravibus vel etiam ordinariis neglectis ad longum tempus in usum alium, etiam familiæ quidem utilem, sed nimis incertum propter periculum pecuniæ amittendæ, & fraudandi domini intentionem asservaret. Quin & aliquando ipsa dilatio reddere possit eum graviter culpabilem, nisi eam compenset major utilitas familiæ ex tali modo expendendi sperata. Estque ejus delictum levius, si dilatio non esset nimia, nec periculum amittendi pecuniam notabile. Ac ita se res habeat cum beneficiario Dei dispensatore, ut is graviter vel leviter deficeret à debito prudentis & fidelis dispensatoris (quod ipsum ex circumstantiis colligendum) in expendendis dictis superfluis. Ita ferè de Lugo, quem vide ea pluribus explanantem. Quæ quidem apertius locum habent in ejus principiis aut etiam aliorum, qui non nisi administrationem eorum concedunt beneficiario; applicari tamen etiam rectè possunt beneficiario in sententia, quæ tenet, eum obligari ex Justitia, & habere dominium eorum; cum, eo non obstante, ex mente fundatorum & ecclesiæ impendi debeant in causas pias.

Quest. 588. An bona quoque, quæ beneficiatus emit seu comparavit ex dictis superfluis, transcribenda in pias causas.

Resp. Si beneficiatus malè impendit redditus beneficii superfluos, emendo sibi possessiones, supellectilem seu bona mobilia superflua, adhuc manet obligatio ea, vel eorum cursus venditorum pretium impendendi in pios usus; quia isti obligationi satisfactum non est, & adhuc satisfieri potest. Bonac. d. 4. de obligat. in sumend. fruct. benefic. p. 2. n. 20. Azor. p. 2. l. 8. c. 3. q. 3. Filiuc. tr. 43. c. 4. q. 2. n. 2. Covar. Redoan, quos citat & sequitur de Lugo. d. 4. n. 43. estque ratio à priori; quòd quidquid acquiritur fructibus ipsis, sive sit pecunia accepta in eorum venditionum pretium, sive sit res alia fructibus empta succedat in eorum locum, & cum istis obligationibus; quemadmodum, si rem gratis ab aliquo accepisti, quæ non erat dantis, sed aliena, & eam vendidisti; debet cognitio rem esse alienam, restituere domino illius totum, in quo factus es locupletior; qui in lucrum illud succedit loco rei alienæ, & censuris adhuc æquivalenter habere. Cùm ergo ex fructibus beneficii, qui obligati erant pauperibus, lucrum habeas, nimirum vel pretium illorum venditorum, vel rem aliam fructibus emptam, lucrum illud succedens loco fructuum (quod & ipsum est verè fructus ex beneficio ecclesiastico proveniens saltem mediâtè) impendere debes pauperibus, & nullatenus retinere potes, non secus, ac si beneficiatus ex superfluis redditibus emisset, v. g. triticum, ut erogaret in pauperes, vel domum, ut daret Ecclesiæ, non potest ea sibi retinere ad profanos usus, non propter dictam intentionem suam contrariam; sed quia res empta non minùs transiens in dominium illius, quàm si intentionem habuisset non dandi illam Ecclesiæ, eo ipso obligata est pauperibus independenter ab illius intentione, quòd succedat loco pecuniæ erogandæ in illos; adeoque animus ille exposita pecuniâ non dandi empta pauperibus non liberat eum ab illo onere. Unde jam etiam sequitur, quod, si beneficiatus ex redditibus superfluis melioravit beneficium suum

Ggg

me.